

door Frank Slegers, 16 november 2017

De onderhandelingen over de Brexit vormen een bizar spektakel. Aan de ene kant staat de EU, standvastig, met een klare lijn: eerst duidelijkheid over de financiële afwikkeling, het toekomstig statuut van EU-onderdanen in Groot-Brittannië en de grens in Ierland, pas dan kan er gepraat worden over de toekomstige relatie. Aan de andere kant van de tafel zit een zieltogende zwalpende Britse regering, die niet lijkt te weten wat ze wil.

Dat is in elk geval het beeld dat men ons graag wil laten zien.

Zwalpende Britse regering

Het is niet raar dat het een zootje is aan de Britse kant. Om te beginnen wilde het Britse regime – het bedrijfsleven en de politieke elite – helemaal geen uittrede uit de Europese Unie. De Brexit is het gevolg van een referendum dat de toenmalige Britse conservatieve premier David Cameron uitschreef om de eenheid in de eigen partij te herstellen, en dat hij dacht makkelijk te winnen. Een rampzalige mislukte gok!

Theresa May, die Cameron als premier opvolgde, deed ook een verkeerde gok, door vervroegde verkiezingen uit te schrijven. Jeremy Corbyn van Labour deed het in die verkiezingen zo goed dat May haar politieke krediet verloor, en verder moest met een flinterdunne parlementaire meerderheid. Het succes van Corbyn had met de Brexit overigens niets te maken, maar wel met een duidelijk verhaal tegen het neoliberalisme. Men kan het May moeilijk kwalijk nemen dat zij dit niet had zien aankomen, want hoe lang is het niet geleden dat de *mainstream*partijen nog iemand als Corbyn hebben voortgebracht?

Theresa May moet nu dus schipperen met een erg wankel politieke meerderheid. Het volstaat dat enkele aanhangers van een ‘harde Brexit’ (volledige breuk om Groot-Brittannië om te vormen tot een gedereguleerde vrijhaven voor het internationaal kapitaal) of enkele ‘remainers’ (die de banden met de EU, goed voor de helft van de Britse handel, zo veel mogelijk willen behouden) zich van haar afkeren, en zij heeft geen meerderheid meer. Zij is nu verplicht ook rekening te houden met Labour.

Toegevingen

Zo moest zij enkele dagen geleden toegeven dat het Britse Parlement nog zal kunnen stemmen over het uiteindelijk resultaat van de onderhandelingen met de EU. Een grote toegeving is het niet, want als het Parlement het akkoord met de EU verwierpt verlaat Groot-Brittannië de EU zonder akkoord. Nieuwe onderhandelingen zijn uitgesloten, en in maart 2019 verlaten de Britten sowieso de EU. Het Parlement zal dus ‘kiezen’ met het mes van een ‘harde Brexit’ op de keel.

Binnen enkele dagen wordt gestemd over het wettelijk vastleggen van de precieze datum in maart 2018 van de Brexit, weer een gevaarlijke klip voor de parlementaire meerderheid van May.

Schadenfreude over May

Het leedvermaak over de moeilijke positie van May druipt er in onze media van af. Toen de Britse premier op het congres van de Conservatieven wegens een schorre keel (?) niet door haar toespraak raakte kon de pret niet op.

Heel onschuldig is dat allemaal niet.

Van de weeromstuit bevestigt dit het beeld van een sterke Europese Unie, met een duidelijke koers. Gelouterd door een opeenvolging van crises lijken de Europese elites de hoop te hebben opgegeven de harten en de zielen van de Europeanen te winnen voor hun project. De tijd ligt ver achter ons dat de nieuwbakken voorzitter van de Europese Commissie Jean-Claude Juncker pleite voor een meer 'politieke' Commissie. De *fiscal board* van de Commissie pleit nu voor een neutrale automatische toepassing van de begrotingsregels. Niemand gelooft nog dat Europa staat voor 'waarden'. De keuze lijkt nu te zijn: de Europese Unie als een technocratische machine, efficiënt en onweerstaanbaar, zonder alternatieven. Nationale en identitaire sentimenten worden aan de lidstaten gelaten.

De Grieken hebben het gemerkt, en ook de Britten zullen de doelgerichte macht van Brussel aan den lijve ervaren. Tot meerdere lering van wie lid blijft van de club.

Het gaat ook ons aan

Liever dan zich te verkneukelen in het problemen van Theresa May zou links op het continent zich zorgen moeten maken over deze ontwikkelingen.

Om te beginnen schieten we er niets mee op wanneer een mislukte Brexit aan de overzijde van het Kanaal een verbitterd en verscheurd land achterlaat.

Vervolgens is het niet uitgesloten dat Jeremy Corbyn eerstdaags aan zet is. Toen onlangs 40 Tories in een 'geheime' brief May de wacht aanzegden zou volgens een aantal media hun berekening wel eens kunnen zijn de hete aardappel van de Brexit via verkiezingen naar Corbyn door te schuiven, om dan zelf in de oppositie de Conservatieve Partij te helen.

Jeremy Corbyn, bruggenhoofd tussen Brits en continentaal links?

Voor welke keuze staat een toekomstige premier Corbyn dan? Misschien wel deze: ofwel aanvaarden dat de Britten lid blijven van de Gemeenschappelijke Markt, met alle gevolgen vandien, want in die Markt heerst de Europese Commissie. Alexis Tsipras heeft al getoond wat het betekent zich te onderwerpen aan het gezag van de neoliberale despoten die in de EU de dienst uitmaken. Ofwel maakt Corbyn zijn belofte van een *peoples' Brexit* waar, door de nieuw verworven politieke ruimte van de Brexit te gebruiken voor socialistische alternatieven. Dit laatste is niet zo makkelijk in een land dat door Thatcher en Blair werd omgebouwd tot een bolwerk van het financieel kapitaal en een economie die draait op lage lonen.

In elke geval zou dan de hel losbarsten, want socialistische alternatieven moeten mislukken. Actieve solidariteit van de linkerrand in Europa wordt dan een voorwaarde om te lukken, zoals eerder in Griekenland. Eerder dan zich te verkneukelen in de Conservatieve rampspoed komt het er daarom nu op aan banden aan te knopen met de Britse linkerrand. Onze alternatieve media zouden correspondenten kunnen sturen, en op alle niveaus kunnen de banden worden aangehaald. Het klopt dat de Britse linkerrand zelf een sterke eilandmentaliteit heeft, maar dat hoeft ons niet tegen te houden.

Hits: 10

Dit delen:

[Facebook](#)

[Twitter](#)